

TANEČNÍ ROZHLEDY

Ročník II.

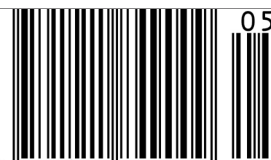
Časopis o soudobém tanci

Číslo 5/květen 1998

Cena 25,-Kč

ISSN 1211-8494

9 771211 849009

05

ZVŠ J.Pravečka a SRPDŠ Lanškroun

PROMLUVÍME TANCEM

1998

III. premiéra choreografií Ivety Zahradníkové

**V pořadu moderního scénického tance účinkuje
taneční obor ZVŠ J.Pravečka Lanškroun**

**Sál společenského domu v Lanškrouně
3. června 1998 v 18⁰⁰ hod.**

Květen - měsíc tolerance!

A je to tady! Již popáté letos otvíráte stránky tohoto pozoruhodného periodika. Odšuměl březen - měsíc knihy i duben - měsíc bezpečnosti a máme tu měsíc lásky - KVĚTEN. Pro někoho měsíc mávátek, dlažebních kostek, šeráků a žlutých trikotů, pro jiného zase měsíc nesmělých pohledů, kradmých doteků, šeptaných veršů či erotických zážitků různé intenzity.

Nenapsat tedy v máji pár slov o lásce by bylo výrazné faux pas. Protože však tento časopis je především o tanci, nezbylo než zauvažovat nad tím, co lásku a tanec spojuje.

Snad se vám to nebude zdát příliš krkolomné, ale došel jsem k tomu, že jedním z těch pojítek je také tolerance. Bude se mnou jistě souhlasit, že láska bez vzájemné tolerance jednoduše není pravá láska. Znamená to tedy, že tanec bez tolerance není tanec? Ne, tak jednoduché to není. Když v lásce neberete toho druhého jako rovnocennou osobu, když se komunikace mezi partnery odehrává pouze prostřednictvím monologů, tak takový vztah stojí za starou bačkoru. Jaká je však situace na celostátní taneční přehlídce Tanec, tanec..., jejíž regionální kola mimochodem právě v květnu startují? Vystupují tu soubory renomované (alespoň v tanečních kruzích) i soubory „neznámé“, zejména zušky. V kvalitě jejich choreografií, kostýmů, svícení i námětů jsou jistě značné rozdíly, nicméně za každým pohybem jsou tu ve všech případech skryty stovky hodin perné práce. Pro jedny je taková přehlídka jedním z mnoha vystoupení, pro druhé vrcholem snažení několika let. Přesto, když sedím v hledišti, často slyším slova šeptaná i hlasitá o tom, jaká že to byla zase „sračka“ či proč sem s tím předtančením vůbec lezou! Bohužel tyto komentáře zaznívají povětšinou právě z úst těch tanečníků, kteří by si díky svým zkušenostem mohli vidět dál než na špičku vlastního nosu. Když se ovšem následující den rozhlédnu okolo sebe na rozborovém semináři, který slouží k vzájemné výměně názorů, dotýční „kritici“ buď mlčí nebo se vůbec neobtěžovali přijít! Přitom jejich postřehy a rady mohou těm „méně kvalitním“ souborům pomoci kvalitativně nahoru víc než cokoli jiného. Někdo může namítnout, že přece nebude pomáhat konkurenci, jenže bohužel tak dobře na tom ještě nejsme. V naší malé zemičce, v níž řadový občan ví o scénickém tanci asi tolik, co o kvantové fyzice si podle mého názoru nemůžeme dovolit nedržet při sobě. Naopak je v tomto světle chvályhodné každoroční úsilí organizátorů přehlídky, aby se finálového kola zúčastnily soubory ze všech regionů, i když jejich úroveň je mnohdy slabší než některých nepostoupivších souborů zejména z Prahy a okolí. Zkušenosti, které tam získávají jsou totiž nedocenitelné. Ba co víc, v konečném výsledku z toho profitují všichni, neboť když už se jim podaří nalákat nějakého nového diváka, stoupá pravděpodobnost, že přijde znovu i na jiný soubor.

Přál bych všem těm rádoby estétům, aby měli možnost zúčastnit se holandského ekvivalentu našeho festivalu Tanec, tanec... Aby viděli, s jakou samozřejmostí tam po velmi abstraktní moderní choreografii přišli na jeviště tři chlapi v baseballových čapkách a začali se točit na hlavě. Ačkoliv holandsky umím pouze několik životně důležitých frází, které však díky tomu, že jsem ženatý, nemají pro mě praktický smysl, z nadšených reakcí diváků bylo jasně zřetelné, že jim je jakékoliv škatulkování naprosto cizí.

Aby bylo jasno - nejde mi o nějaké poplácávání se po zádech (viz rozhovor s Lenkou Flory v minulém čísle TR) doprovázené širokým americkým úsměvem a výkřiky typu „Bylo to skvělé, drahoušku!“ . Jen si tak říkám, co kdybychom se pokusili být v dobrém slova smyslu pozitivní a snažili se ve všem nejprve hledat to dobré... A nejen u tance! Xenofobie, rasismus,

homofobie, nenávisť, závist - to vše jsou větve jednoho velkého stromu NETOLERANCE, jehož kořeny se skládají z maličkých kořínků přehlížení, povyšování se nad druhé, vzájemných pomluv a podrazů. Ořezávání větví nic neřeší, je proto třeba zaútočit na kořeny!

Co třeba přestat tvrdit žákům tanečních oddělení, že klasika je to nej, to pravé ořechové a moderna jen takový doplněk pro zajímavost nebo naopak?! Mnoho učitelek se v tuto chvíli asi urazilo, ale bohužel stále je vysoké procento těch, které mají o komplexní výuce poněkud svérázné představy.

Je květen, tak zkuste být na sebe milí i mimo jeviště, mimo své role. Naslouchejte svým přátelům a dejte jim pocítit své přátelství. Konejte dobré skutky! Pošlete mě i mé manželce blahopřání k prvnímu výročí naší svatby! Předplatte si *TANEČNÍ ROZHLEDY*!!!

Libor Tampier

Libor Tampier (autor úvodníku) se Soňou Durdilovou - Pelclovou při vystoupení na otevřené scéně v Hradci Králové
Foto: Lukáš Hrdina

Fotografie na titulní stránce: Jana Kekeňáková - BRALEN
Choreografie „Tres canciones“.
Foto: Bohumír Džubej - BoD

Škola, kde tančí i králíčci

Nevím jak vy, ale já jsem si majitelku soukromé taneční školy vždy představoval jako chronologicky velmi zvýhodněnou vrásčitou dámu právě spolknuvší pravítko, která usazena v křesle v rohu tanečního sálu komunikuje se svým okolím téměř výhradně výrazným pozdvížením svého vytrhaného obočí či rytmickým Źukáním své ebenové hůlky. Jaké však bylo mé překvapení, když mi dveře v přízemí oprýskaného secesního domu otevřeli dva plyšová králíčci, v nichž vězely nohy nakrátko ostříhané ženy, která nepochybně nepamatovala ani II. světovou válku. A což teprve, když mi po vřelém uvítání své ušáky kategoricky přenechala a já do nich mohl vsunout své zpocené ponožky (Moje manželka má pravdu, když říká, že se nechovám jako gentleman...). Ze židle, kterou mi přinesla, jsem pak měl možnost Danu Malou pozorovat při výuce klasiky v nejstarším ročníku a musím říci, že přestože své svěřenkyňe řádně pérovala, úsměv její tvář takřka neopustil.

Protože v oblasti klasického tance jsem naprostý ignorant, více než o kvalitě jejích pohledných žaček jsem přemýšlel o tom, kolik odvahy to asi chtělo založit ve městě natolik orientovaném na sport jako je Jablonec nad Nisou soukromou taneční školu. „Nic jiného mi nezbylo - když jsem v roce 1990 dokončila AMU (obor taneční pedagogika), do ZUŠ už jsem se vrátit nechtěla, protože tam do výuky zasahuje spousta nekvalifikovaných lidí včetně uklízeček.“, říká Dana Malá. „Začínala jsem v pronajatém sále v sokolovně, pak dva roky ve fit-centru až se mi podařilo uspět ve výběrovém řízení a od města jsem dostala do pronájmu těchto 100 metrů čtverečných. Pak už zbývalo jen vrazit do nutných oprav a úprav asi 300 tisíc, strávím následkem toho pár měsíců takřka o chlebu a vodě a dnes mám 230 žáků.“

To už sedíme u kávy v druhém tanečním sále velikosti panelákové kuchyně, který je zároveň jejím kabinetem. „Samozřejmě ze začátku takový nával nebyl. První čtyři roky šlo především o to udělat si jméno, věřila jsem, že klienti přijdou.“ Slovo klient ve mně vzbuzuje asociaci Náš zákazník - náš pán a tak se ptám, zda se rodiče nesnaží nějakým způsobem zasahovat například do výuky, což vzbuzuje na jejích rtech lehký úsměv. „Naštěstí jsou rodiče rozumní a nechávají to na mě. Rozdíl mezi soukromou školou a státní zúškou nevidím ve vybavení nebo v učebních osnovách, ale v přístupu. Tady neexistuje, aby učitelka přišla do hodiny pět minut po začátku, tady musí být tři minuty před a s dětmi si popovídat, navodit příjemnou atmosféru. Rodiče mají možnost se přijít podívat na ukázkovou hodinu a výsledky práce svých dětí mají možnost shlédnout na konci školního roku. Škola také každý rok o prázdninách pořádá třítydenní taneční tábor ve Vysokém nad Jizerou.“

To, že by nějaké dítě k ní přestalo chodit z finančních důvodů, se prý ještě nestalo. „Děti platí v rozmezí od 13,- do 20,- korun za hodinu, takže záleží na počtu hodin. Víím, že pro některé rodiče to není snadné, nechodí sem jen děti bohatých podnikatelů. Ke všem dětem ale přistupuji stejně a proto se snažím o tom, kolik peněz mají jejich rodiče, vědět co nejméně.“

Své velké plány do budoucnosti zatím Dana Malá zveřejňovat nechce, protože s některými věcmi není radno vylézat na světlo příliš brzy, což chápu, neboť procento lidí, kteří by chtěli, aby sousedovi chcípla koza je u nás mimořádně vysoké. Požádala mě ale, abych napsal, že by moc ráda navázala spolupráci s nějakou jinou taneční školou a nemusí být výhradně soukromá. Mohlo by jít například o výměnné pobyty dětí či pedagogů. Takže...

Kávu jsme dopili, králíčky jsem vrátil a odešel s pocitem, že asi opravdu nejde o to, jestli je škola soukromá nebo státní (nic není zadarmo), ale o to, zda je tu škola pro žáky nebo žáci pro ni.

Zájemci o spolupráci se mohou ozvat na adrese:

Dana Malá, U balvanu 4, 466 01 Jablonec nad Nisou, tel: 0428-21705

Libor Tampier

Choreografie Panenka z pořadu **PROMLUVÍME TANCEM** (1997) Ivety Zahradníkové Foto: BoD

Naše pozvánka

PROMLUVÍME TANCEM

3. června 1998 v 18⁰⁰

Kulturní dům Lanškroun

V pořadu moderního tance vystoupí žáci ZUŠ Lanškroun v choreografiích Ivety Zahradníkové.

Kromě večerního galaprogramu je pořad *Promluvíme tancem* uváděn ve úterý 2.6. v 8¹⁵ a 10⁰⁰ a ve středu 3.6. v 8⁰⁰ a 10⁰⁰ pro školy.

V příštím čísle přineseme

- ☞ Holland Dance Festival - The Hague 1998 od Antonína Schneidera
- ☞ Byli jsme v Brně za souborem MIMI FORTUNAE
- ☞ Popovídali jsme si s Radkem Fialou, tanečníkem, působícím v německém Heidelbergu
- ☞ Entrée k Tanci v Hradci Králové, exkluzivní reportáž: rozhovory, recenze, ankety „Řekli po představení“...
- ☞ Celostátní přehlídka dětského scénického tance
- ☞ Isadora Duncan - recenze
- ☞ Rozhovor s Davidem Vávrou z divadla SKLEP
- ☞ Choreografka Jana Valtarová a hudební skladatel Miroslav Hlaváč v Červeném Kostelci (rozhovor po regionálním kole soutěže)

TANEČNÍ ROZHLEDY

*V neděli 22. března se v sále na Rychtě v Dolní Dobrouči představila taneční skupina z Biskupského gymnázia v Brně s programem „Duchovní molitba tancem“.
Foto: Rosta Moravec*

Srdce a radosti ANTARES

Antares je hvězda v souhvězdí Vlka, kterou naleznete na severní obloze vedle Štíra. Antares je však také jméno amatérského tanečního souboru, který měl 15. března představení v pražském divadle Komedie.

Soubor vznikl před pár lety v době, kdy několik výborných tanečníků odešlo ze souboru scénického tance Jiřího Rebce a rozhodlo se jít svou vlastní cestou. Vznikli Antares.

Kočím tohoto hvězdného spřežení je Vlastimil Červ, který je zároveň i choreografem většiny děl, jenž má soubor na repertoáru. Další choreografkou tvořící pro Antares je Romana Kmecová. Oba tančili u Jiřího Rebce. Ale konec seznamování a rovnou k věci:

Představte si, že jdete do kina a díváte se na film, v němž vám vůbec nezáleží na obsahu ani myšlence. Jen se díváte na krásné herce, vnímáte pohodovou atmosféru a necháte se volně unášet pěknými obrázky někam do neznáma. Ale spoň na chvíli tak v duchu zapomenete na stres v práci, zamračené tváře v metru, spěch v kanceláři a hromadu restů na vašem stole. Zkrátka jenom sedíte a je vám moc dobře.

Antares tančí především pro sebe, ale taky pro vás. Každíčký pohyb na scéně (i když z počátku nervózní) je o vnitřních pocitech tanečníků. Až jsem měl místy dojem, že je úplně jedno, co si myslí odborníci, hlavně když se budou cítit dobře obyčejní diváci v hledišti. Právě o to se Antares snaží. V programu samotném je však samozřejmě co zlepšovat.

První polovina večera byla složena ze tří kousků, jejichž nálada i atmosféra byla zcela rozdílná. Zároveň jsou všechny tyto choreografie již staršího data.

„Slavnosti krajiny času“ jsou opravdovými slavnostmi, v nichž se sejdou tři páry s postavou paní času a společně začínají tančit. Když jsem tuto choreografii viděl před rokem v původním obsazení, byla daleko lepší. Paní času v podání Klárky Červové ztrácí na vzletnosti a pocitu pomíjivosti. Jednoduše nemá lehkost a neskutečnost ve svém tanci takovou, jakou by asi měla mít. Koho si však bezpodmínečně všimnete je Lenka Koldinská, kterou pravidelná práce na AMU dovedla do zcela jiných pohybových sfér a k daleko lepšímu technickému projevu. Lenka zkrátka ovládá jeviště jak technicky, tak výrazově, což je jen ku prospěchu celé choreografii.

„**Vítr**“ je dílko Romany Kmecové, jež už při své premiéře zaznamenalo velký úspěch a jeho úroveň ani kvalita se postupem času nijak nezhoršila. Tato choreografie zůstává se svou podzimní roztančenou náladou bezpečným kladem večera.

„**Labyrintem člověka**“ se neprocházíte často, jelikož je to cesta nejen vyčerpávající, ale také nesmírně těžká. Takové je i toto dílo Vlastimila Červa. Je zpovědí o vnitřních stavech člověka. Myšlenkách, přáních, pocitech.

Vidíte postavy Krista, Rozumu, Srdce a Událostí, které probíhají jedna za druhou jako ve večerních zprávách v televizi. Kristus je zmítán mezi Srdcem a Rozumem, které však bohužel od sebe nerozeznáte vinou naprosté nerozlišitelnosti charakteru obou postav. Totéž se ovšem děje i v případě „událostí“ tančových sborů. Neznáte-li předem obsah díla, myslíte si, že jde o konflikt mezi dvěma muži a dívkou, čemuž ostatní přihlížejí. Těžké téma, nádherná hudba Tomase Albinoniho, ale nešikovně postavená choreografie.

Po přestávce se vše mění. Tančí se pro radost. Chytlavá muzika. Úsměvy na tvářích. Šest dílků této části večera je věnováno jedinému tématu - ženám. Po optimistickém „**Probuzení světla**“ se dostanete „**Tam, kde je blízko k nebi**“, kam vzlétnete opravdu komfortně, protože použitá hudba vám bude mimoděk evokovat reklamu na Delta Airlines.

„**O jejich srdcích**“ trochu nahlédnete do srdce ženy, jeho tajemství, přání, nálad i nezodpovězených otázek. Zatančíte si „**S dívkou, která sní**“. Dozvíte se něco „**O třech cestách a krocích, které po nich vedou**“ a nakonec je vám dopřána pastva pro oči v závěrečném čísle „**O dívkách ve žlutém**“. Ani jsem netušil, jak může žlutá barva slušet.

Dalo by se říci, že všechny části tohoto bloku večera si byly podobné. Že tu chyběly zajímavější nápady, působivější pohybové vazby a nějaké ty fajnosity, kterých je v tanečním kumštu tolik potřeba.

Nešť. Snad postačí, že až příště zajdete na představení Antares, že se budete příjemně a dobře bavit. Uvidíte tančit mladé lidi, kteří tak činí z radosti a nadšeně.

Aleš Cigánek

Z vystoupení souboru ANTARES

Foto: archiv

Znáte Zuzanu Zahradníkovou a Lukáše Slavického?

Při rozhovoru

Foto: BoD

V sobotu 21. března jsme s naší redakční výpravou navštívili Východočeské divadlo v Pardubicích, kam jsme se jeli podívat na představení studentů pražské Taneční konzervatoře. Po odpolední zkoušce jsem pozval k mikrofonu Tanečních rozhledů studenty-tanečníky Zuzanu Zahradníkovou a Lukáše Slavického. Je to dvojice, kterou i kdyby jste neznali, okamžitě vás svým tancem zaujme. A to i jako jednotlivci - viz vynikající sólo Bubeníčka v Plese kadetů (L.Slavický), právě tak dříve nebo později se vám z kolektivu tanečnic vydělí Zuzana Zahradníková. Snad na ně nebudou jejich spolužáci z konzervatoře žárlit (mimochodem osobností tam je více!), když si troufám tvrdit, že o obou ještě uslyšíme.

• Řekněte mi něco o svých tanečních začátcích.

Lukáš Slavický: „Začal jsem s tancováním především asi proto, že jsem syn rodičů, kteří celý život tancovali. Od malička jsem vyrůstal v divadle, chodil jsem do divadla už jako malé dítě. Pozoroval jsem jak lidi v divadle pracují, jak cvičí, zkouší a postupně mě to začalo i bavit.“

Sám jsem od malička tancoval i jsem se pokoušel napodobovat, co jsem kolem sebe viděl. Potom jsem začal navštěvovat baletní přípravku Národního divadla a v deseti letech jsem udělal přijímací zkoušky na taneční konzervatoř.“

Zuzana Zahradníková: „Já jsem z Olomouce, kde jsem původně začala s moderní gymnastikou, už jako malá - od čtyř let. K moderní gymnastice jsme začali dělat i balet, protože to je výborná příprava i pro gymnastiku. A postupně jsem zjišťovala, že mě balet víc a víc přitahoval. Udělala jsem zkoušky na konzervatoř a tím to všechno začalo.“

• Vy jste nedávno tančili v Maďarsku, řekněte mi o tom pár slov.

Lukáš Slavický: „Před několika dny jsme se vrátili z mezinárodní baletní soutěže Rudolfa Nurejeva v Budapešti. Byl to třetí ročník. My jsme měli tu čest dostat se v této soutěži až do finále. Zuzana získala diplom z této soutěže a já jsem obdržel třetí cenu - bronzovou medaili.“

Zuzana Zahradníková: „V prvním kole jsme dělali Pas de deux z „Korzára“, v druhém kole „Nuages“, ve třetím Pas de deux z „Don Quichota“. Tančili jsme tedy spolu v duetu, ale soutěžili jsme každý sám za sebe.“

• Je náhodou, že právě vy dva tančíte spolu? Jak vznikne takové taneční duo?

Lukáš Slavický: „Tancujeme spolu už asi více než rok. Asi jsme se prostě k sobě hodili a profesoři na naší škole usoudili, že bychom spolu mohli něco zkusit. Jako první jsme nastudovali duet z „Korzára“ pas de deux Adagio...“

• Jak relaxujete, když netančíte?

Zuzana Zahradníková: „Odpočívám většinou doma v Olomouci, bohužel odpočinku je dost málo, protože dost často máme vystoupení i v sobotu. Domů se vždycky těším po celém týdnu v Praze.“

Lukáš Slavický: „Já si něco přečtu, nebo kouknu na televizi a když je čas jedu na naši chalupu, kde se snažím dělat něco úplně jiného, abych se odreagoval.“

• Zajdete se někdy podívat na nějaké představení, oslovilo vás třeba něco z repertoáru Národního divadla?

Zuzana Zahradníková: „Oslovilo mě Labutí jezero v podání Zuzany Susové a Jiřího Pokorného. Byla jsem se podívat i na Romeo a Julii...“

Lukáš Slavický: „Nemohl bych říci, že by mě něco přímo oslovilo. Ale měl jsem možnost za tento rok shlédnout nejen u nás, ale i v zahraničí řadu dobrých zkušených tanečních umělců. To bylo pro mne důležité a byl jsem rád, že jsem viděl jak pracují, jak zkoušejí, jak probíhá jejich příprava na představení i potom vlastní výstup před diváky. To mě oslovilo. Přineslo mi to určitý pohled, jak vlastně řada věcí vypadá, jsou to pro mě cenné zkušenosti.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

Ze zkoušky na Nuages

Foto: BoD

Řekli po představení

Taneční konzervatoř Praha v „Plese kadetů“ ve Východočeském divadle Pardubice.

Na první jarní den jsem se rozhodl udělat si radost a zajet do Pardubic shlédnout představení studentů pražské taneční konzervatoře, které se mi nedávno ve Státní opeře Praha moc líbilo. Opět jsem byl nadšen, spolu se mnou i publikum, potlesk nebral konce. K „souznění“ účinkujících s publikem přispěly menší rozměry pardubického divadla (ve srovnání se Státní operou) - energie účinkujících přes divadelní rampu přímo tryskala. O přestávce jsem se opět vydal za diváky se svoji otázkou na bezprostřední dojmy. Pro pořádek dodávám, že v první polovině se tančila Čajkovského Serenáda (chor.: G.Balanchin) a Debussyho Nuages (chor.: J.Kylián) v provedení Michaely Wenzelové a Rolanda Havlici.

Adriana Poláčková, učitelka tance ZUŠ Pardubice - Polabiny: „Líbí se mi to, mám ráda věci Jiřího Kyliána, takže jsem si jeho choreografii „užila“. Serenáda byla také pěkná choreografie, možná snad na můj vkus v tomto případě až moc dlouhá. Snad kdyby byl tento tanec kratší, byl by větší výsledný efekt.“

Eva Malátová, učitelka tance ZUŠ Pardubice, nyní v důchodu: „Mě se toto představení opravdu líbí, protože já na rozdíl od Adriany inklinuji spíše ke klasice. Vždycky jsem i klasiku dělala. Mě se první choreografie líbila moc, protože jde perfektně s muzikou. To je něco, co málo moderních choreografů ovládá, pokud se o to vůbec snaží, aby tanec „šel“ s muzikou. Kroky jsou úplně perfektně vymyšlené. Choreografie Kyliána se mi také líbila, zdála se mi ale pro interprety poněkud těžká. Jsou to přece jenom ještě žáci, kteří nemají za sebou mnoho jevištních zkušeností. Byly tam některé drobnější chybičky. Oba dva interpreti jsou ale bezpochyby velice šikovní, takže mají určitě naději, že to bude příště lepší a lepší.“

Petra Šustová, učitelka tance ZUŠ Hradec Králové, Na Stězině: „Myslím, že to bylo naprosto skvělé. Když uvážím, že to jsou dosud žáci, bylo to udělané opravdu pěk-

Eva Malátová a Adriana Poláčková při anketě

Foto: BoD

ně. Jsem tím nadšená. Kyliánova choreografie mě oslovuje trošinku víc, protože „jde do moderny“. Moc se mi líbily kostýmy, obzvláště světlá - když je mi jasné, jak jsou „kočovní“ podmínky pro jakékoliv představení katastrofické. Nelíbila se mi technická kvalita hudby - špatná, nekvalitní nahrávka a šumí, určitě to ruší. Ale jinak je představení moc hezké.“

Eva Veverková, učitelka tance ZUŠ Ústí nad Orlicí: „Čajkovského Serenáda mě moc potěšila, protože jsem dlouho neviděla žádný klasický tanec. Věnuji se modernímu tanci, ale tohle představení pro mě znamenalo mír „na duši“. Samozřejmě člověk si všimne různých drobností... Líbilo se mi svícení. Tančí krásní mladí lidé a mě to prostě potěšilo. Je zajímavé sledovat repertoár, kdy po Balanchinovi jde Kylián a je zajímavý rozdíl, jak balet v současné době je jiný než ten o „pár“ let starší.“

Iveta Zahradníková, učitelka ZUŠ Lanškroun: „Líbilo se mi to. Líbil se mi hlavně Kyliánův duet. ...dlouho jsem neviděla žádný klasický balet.“

Všem osloveným děkuji za trpělivost a pro čtenáře opakuji, že tyto malé ankety nemohou přinášet ucelený rozbor, pouze skutečně bezprostřední dojem, kdy jsou oslovení přepadnuti doslova vteřinu po odchodu z hlediště.

-mn-

Serenáda

Foto: BoD

Serenáda

Foto: BoD

Ples kadetů
Foto: BoD

©

Co připravuje TK Praha na květen a červen

V Pardubicích jsem se opět setkal s ředitelem pražské Taneční konzervatoře Jaroslavem Slavickým. Nevynechal jsem příležitost a zeptal jsem se, co z větších akcí připravuje tato škola do konce školního roku:

„Na 31. květen se připravuje velké Galapředstavení v Národním divadle u příležitosti Mezinárodního dne dětí. Tuto akci pořádá Nadace Palatajkov, naše škola je spoluorganizátorem. Představení bude věnováno Rudolfovi Nurejevovi, který by se letos dožil 60 let.

Chceme mladé generaci připomenout legendu světového tanečního umění. Mimochodem - nedávno skončila soutěž nesoucí Nurejevovo jméno v Budapešti a my jsme pozvali do Prahy nejmladší účastníci, která získala v této soutěži cenu.

Potom už budeme chystat absolventské koncerty v Národním divadle, ty by měly být 19. a 20. června. Dále bychom měli 25., 26. a 27. června realizovat s orchestrem v Lichtenštejském paláci v Praze Čajkovského Serenádu, Debussyho Nuages a Polovecké tance (Borodin).

Máme práce hodně, co se týká běhu školy především připravujeme maturity, absolutoria, protože naši žáci se nesmí vedle mnoha vystoupení také zapomínat učit!“

-mn-

Recenze, recenze, recenze...

21. března Východočeské divadlo Pardubice

Ples kadetů - představení studentů Taneční konzervatoře Praha.

Co dodat k choreografiím G. Balanchina Serenáda, hudba P.I.Čajkovskij, k choreografii J.Kyliána Nuages, hudba C.Debussy, a k Plesu kadetů Ivo Váni Psoty (hudba J.Strauss ml.)? Co dodat k vynikajícím výkonům studentů?

Kdo zná výsledky Taneční konzervatoře Praha, tomu netřeba dále něco vysvětlovat, a kdo neměl tu čest, vidět tanečníky z této školy, by se měl jít někdy podívat! Stojí to za to.

3. dubna Roškotovo divadlo Ústí nad Orlicí

Tančíme pro radost, C-DANCE a TO ZUŠ Ústí nad Orlicí

Dvacáté první celovečerní premiérové představení nových choreografií Evy Veverkové (letos poprvé ve čtyřech drobnostech pro mladší tanečníky se představila další učitelka TO Iveta Zahradníková). Kdo se zajímá o taneční život u nás, určitě řadu nových tanců Evy Veverkové uvidí na pódii soutěžních přehlídek a festivalů, eventuálně při koncertním uvádění. Chválit taneční obor ZUŠ Ústí nad Orlicí by bylo nošení dříví do lesa, stoh diplomů mluví sám za sebe, ať už jsou z ústředních kol celostátních soutěží ZUŠ, a dalších akcí (celostátní přehlídka scénického tance), několikanásobná účast na ústředním kole dětských nefolklorních soutěží scénického tance, hostování na ústředních kolech těchto přehlídek na Slovensku, atd...

Zkrátka k představení vám nic neřeknu, byla by to chvála horem dolem. Snad jenom zajímavý údaj k zamyšlení: ve dvou večerních představeních (17⁰⁰ a 19³⁰) představení vidělo téměř 1000 diváků a následující dny se konalo dalších osm dopoledních představení pro školy z města i ze vzdálenějšího okolí - dalších 4000 diváků! Uvážíte-li, že Ústí nad Orlicí má 15000 obyvatel i s přilehlými okrajovými částmi, jsou to slušná čísla.

Soubor **C-DANCE** tímto představením oslavil 15. let své existence, k tomuto výročí předal starosta města Karel Škarka Evě Veverkové a **C-DANCE** „Plaketu města“ jako ocenění za propagaci Ústí nad Orlicí na kulturním poli u nás i v zahraničí.

-mn-

č. „Dokulata“, chor.: Eva Veverková
Foto: BoD

„Když se dva ...“, chor.: Eva Veverková
Foto: BoD

„Za plotem“, chor.: Eva Veverková

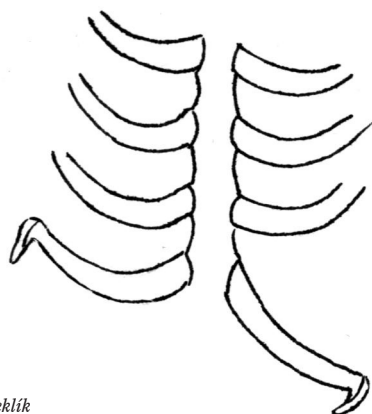
Foto: BoD

Tančící svět

Pohyb je tanec, tanec je život a opak tance je smrt. Říkáte, že netančíte? A co milostný tanec vašeho početí? Ten se vás týká! A potom tanec plodu v lůně matky. Váš porod je průnikem na taneční scénu světa, který ohlašuje vítězný pláč. Hle, narodil se další tanečník! Bude tancovat v komparsu jak pískaj a nebo je to sólista? Je vnímavý na hudbu a rytmus světa? První neohrabané taneční kroky končí na naší největší životní jistotě - na zadku. Je na nás, jestli tento pasivní tanec budeme užívat po zbytek života.

Dvě děvčata tančí na louce. Na hlavách mají věnečky pampelišek a vlají jim vlasy. Teď se drží za ruce a roztáčí se dokolečka jako větrný vír. Stále rychleji a rychleji až roztančí oblohu i zem svým bláznivým tornádem. Pak klesají vadvnoucí piruetou do trávy. Krev jim v žilách pulzuje srdečním rytmem života. Dam, dam, dam.

Dechovka hraje a mládež tančí polku. Ta dam ta, ta dam ta, ta dam ta. To buší dvě srdce pro třetí. Tóny hudby ztichnou.

Kresba: Jan Steklík

Po lesní cestě jdou dva lidé spleteni v jedno tělo. Na mýtině se roztančí milostným tancem početí. Teď je spaluje tanec ohně. Až dohoří, budou je ještě dlouho hrát žhavé uhlíky v popelu. Popel však vystydne.

Ta moje loď života tančila na vlnách pořád jeden tanec, ale ty vlny nebyly ani na okamžik stejné.

Stařec, teď sehnutý, kráčí s hůlkou v ruce. Své srdce už sotva slyší, ale rytmus hole, o kterou se opírá, vyťukává poslední okamžiky kostřbatých tanečních figur. Je čas se naposled rozhlédnout. Teprve teď vnímáme ten pomalý tanec krajiny, která se nám zdála dříve nehybná. I závrtný a nepochopitelný tanec hvězd. To věčné prolínání a doteky. Mlhoviny jako závoj hvězd v tom nekonečnu pohybu. Ztrácíme úzkost z neznáma. Teď tančíme poslední naši figuru. Smrt. Je to také náš poslední dobrý skutek v tomto roztančeném světě. Můžeme jenom doufat, že nebyl jediný.

Rudolf Krautschneider

Pozn. redakce: Rudolf Krautschneider je mořeplavec a spisovatel. Na své jachtě Polárka strávil na poslední cestě oceány tři a půl roku.

Obeplul Antarktis, byl na Velikonočním ostrově u obřích soch, v době války mezi Velkou Británií a Argentinou narazil na argentinskou válečnou flotilu, přistál na Falklandech. Byl v Brazílii, nebo třeba v Kapském městě, v Austrálii, na Novém Zélandě... Celkem strávil na moři osm a půl roku. Nyní připravuje cestu kolem světa, na kterou vyplouvá 15. srpna z polského Štětína. Cesta je naplánována do rozmezí 1998 - 2004.

Fandí Tanečním rozhledům (díky za fejeton Tančící svět) na oplátku přejeme dobrý vítr!

Víte o tom?

☞ **Studio POPBALET Praha** vás zve na své školní představení do Kongresového centra Praha v neděli 31. května 1998, začátek v 17⁰⁰ hodin. V představení „Pohyb dětem s POPBALEtem aneb Hejblata z předměstí - III.“ vystoupí 390 dětí z Prahy 15. Choreografie Marie Veselá.

☞ **SOUDOBÉ TANEČNÍ DIVADLO Jiřího Rebce** pořádá dne 17. května 1998 „Večer scénického tance“. Představení se koná v Divadle v Dlouhé od 19⁰⁰. V rámci večera se uskuteční premiéra choreografie pod názvem „Pocta Orffovi“ na hudbu Carla Orffa.

Umělecký ředitel a choreograf STD Jiří Rebec nám poslal k tomuto oznámení i krátkou charakteristiku představení a souboru, rádi přetiskujeme:

Večer scénického tance je tradičním pořadem, ve kterém Soudobé taneční divadlo předvádí divákům širokou nabídku tanečních příběhů, etud a pohybových fantazií na hudbu současných moderních autorů i starých mistrů, např.: Dead Can Dance, Pink Floyd, Rick Wright, Kitaro, Meredith Monk, Ennio Morricone, Michal Kocáb, Aaron Copland, Peter Sculthorpe, Antonio Vivaldi, Gustav Mahler, Jules Massenet, ad.

Představení pod tímto názvem STD uvádí již 19 let! V roce 1999 bude STD slavit významné 20. výročí své činnosti. Je nutno poznamenat, že za tuto dobu STD velkou měrou ovlivnilo vývoj a popularizaci kdysi u nás tolik opomíjeného a záměrně tlumeného tanečního umění. Je dobře, že tato doba je již nenávratně pryč a moderní taneční umění má konečně možnost zaujmout takové postavení, jaké mu plným právem náleží.

Za dobu existence souboru prošlo Soudobým tanečním divadle mnoho mladých lidí. Někteří i po svém odchodu z STD v tanci a v jeho propagaci nadále pokračují, např.: Jaroslav Langmaier, Yvona Kreuzmannová - Daňková, Monika Rebcová, Marie Kabeláčová, Hana Mášová, Vlastimil Červ aj. Řada z nich založila vlastní taneční skupinu a tak mají možnost obohatit amatérské taneční dění u nás. I proto se dá říci, že činnost a práce STD měla, má a určitě i v budoucnu bude mít své opodstatnění a vliv na dění u nás, i když ne každý to přizná. Což je naše specialita.

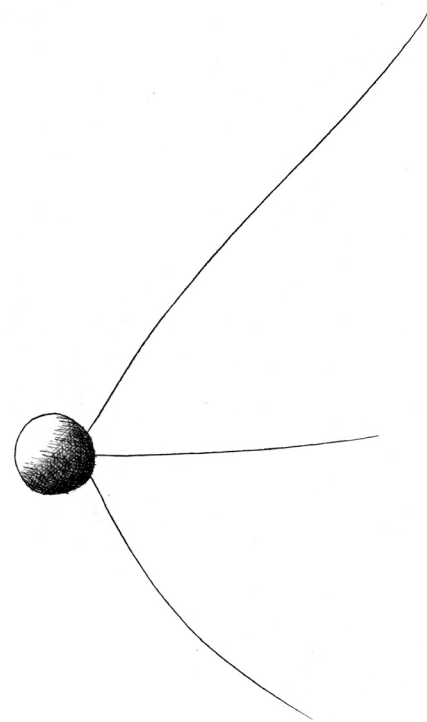
To mě ovšem nechává klidným, neboť já tanec dělám pro radost a ne pro slávu!

Jiří Rebec

☞ Soutěž „**O Mistrovickou tanečnici**“ se bude konat 17. října 1998 v Jabloném nad Orlicí. Jedná se o nepostupovou přehlídku tanečních klubů, skupin, kroužků, TO ZUŠ a dětských kolektivů ve dvou kategoriích - do 12 let a věkový průměr nad 12 let. Soutěžních žánrů je několik: Scénický tanec, moderní tanec (míněno rap, techno, disko), volný tanec (míněno lamb, mambo, rock and roll) ... O bližší informace, nebo o přihlášku si můžete napsat na adresu: Krejčová Iveta, Mistrovice 171, 561 64 Jablonné nad Orlicí, tel.: 0446-942411, linka 311, volat od 8⁰⁰ - 14⁰⁰.

☞ **Skupina moderního tance ALBA** vás zve na večer choreografií v Divadle KOMEDIE 16. května 1998 v 19⁰⁰ hod. Jako host vystoupí taneční skupina **P.S.Gardes**. Vstupenky jsou k dostání v pokladně divadla nebo na tel.: 02-71761535.

☞ Vycpálkovci, umělecké sdružení Praha, pořádají z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury dva folklorní večery **INSPIRACE** k připomenutí 70. výročí úmrtí Leoše Janáčka. Uvedeny budou scénické kompozice většího rozsahu, které jsou inspirovány tvorbou Leoše Janáčka (moravské soubory) a jeho ideou přenést estetické hodnoty lidového umění na scénu (české soubory). Večery se konají v Divadle u Hasičů, Praha 2, Římská 45 (dříve Divadlo Spejbla a Hurvínka). V pátek 15.5.1998 vystoupí soubory **Hlubina Ostrava** a **Vycpálkovci Praha**, v sobotu 16.5.1998 vystoupí **Valašský Vojvoda Kozlovice** a **Gaudeamus Praha**. Jako host souboru Gaudeamus vystoupí dětský soubor **Rosénka Praha**. Začátky vždy v 19³⁰. Vstupenky je možno objednat i zakoupit na adrese IPOS-ARTAMA Praha, P.O.Box 2, Křesomyslova 7, 140 16 Praha, tel.: 02-612115684 až 7.

Kresba: Jan Steklík

☞ Závěrečný koncert celého tanečního oboru **ZUŠ v Pardubicích - Polabínách** s názvem „Duhová kulička“ se koná dne 25.5.1998 v 16³⁰ a 19⁰⁰ hodin ve Východočeském divadle v Pardubicích. Všechny srdečně zveme. Informace na tel.: ZUŠ 040-43870 nebo večer 040-6612331.

☞ Upozorňujeme na seminář jazzového tance v neděli 24. května 1998 pro mírně pokročilé a pokročilé v Taneční škole **VICTORIA BRNO**. Vyučuje David Strnad z Tanečního divadla Bralen. Informace: Taneční škola Victoria, Špitálka 6, 602 00 Brno, tel.: 05-45162090 až 91, fax.: 05-45162092.

☞ Což takhle navštívit Prázdninovou školu tance v Luhačovicích s TD Bralen Bratislava? Týden 5.7.-10.7. Dělení na začátečníky a mírně pokročilé a na pokročilé. Techniky Jazz, M.Graham, J.Limon, taneční variace. Týden 2.8.-7.8. Jazz, M.Graham, taneční variace, improvizace. Vyučují Jana Kekeňáková, Rastislav Letenaj, Olga Letenajová. Informace: Taneční škola Victoria, Špitálka 6, 602 00 Brno, tel.: 05-45162090 až 91, fax.: 05-45162092.

☞ Do roka a do dne (řečeno slovy básníka), ovšem doufejme, že co

nejdříve, by měla začít v Praze fungovat stálá taneční scéna, prezentující především moderní tanec. Tanec Praha získal v Praze na Žižkově prostory bývalého kina Ponec, které postupně zvelebí, upraví a potom hurá Pojďme na taneC!

- ☛ V rámci **Festivalu Základních uměleckých škol města BRNA** probíhá několik tanečních koncertů. V době, kdy náš časopis nabývá svoji podobu v tiskárně, vystupovali na zahájení festivalu v Mahenově divadle 19. dubna žáci tanečních oborů ZUŠ města Brna. Na 21. dubna je plánován do Společenského centra další koncert tanečního oboru, pořádá **ZUŠ PhDr. Zbyňka Mrkose, Kosmákova 28, Brno**.
- ☛ 2. dubna se konal **Galakonzert laureátů Soutěže tanečních umělců ČR a SR Brno 1997**. Jak nás informovala paní Emilie Urbanová, všichni byli dobří a jako hvězda večera exceloval Lukáš Slavický z Taneční konzervatoře Praha.
- ☛ 5. dubna vystoupil v Divadle Bolka Polívky ve Večeru tance soubor moderního scénického tance při **ZUŠ Fr. Jílka Brno**.
- ☛ „**Jak se dělá tanečník**“ je název výchovného pořadu pro školy, který připravila Taneční konzervatoř „Taneční centrum Praha o.p.s.“ pro školní rok 98/99. Mimopražská představení se uskutečnila např. ve Světlé nad Sázavou, Jičíně, Plzni a Jilemnicích. Představení doporučujeme kulturním střediskům a školským úřadům pro školy v jejich regionu. Pokud máte zájem, kontaktujte se na Taneční centrum Praha o.p.s.!
- ☛ Taneční seminář z metodiky klasického tance a techniky M.Graham se bude konat 30. května 1998 od 9⁰⁰ do 16³⁰ na ZŠ Dubina Pardubice. Bližší informace út, čt, pá 040-43870, pořádá ZUŠ Pardubice - Polabiny.
- ☛ Tanec bez hranic, 1. prázdninové studio v Pardubicích od 8.8. do 14.8. 1998 pořádá škola pohybové estetiky Studio Popbalet Praha pro tanečnický i choreografy. Modern jazz dance v současném „broadwayském“ pojetí vyučují **Patrizia Muzzupapa**, pedagog tance a choreografka z Itálie, **Florence Maregalli**, tanečnice a choreografka působící v Paříži. Nezbytné základy klasického tance vyučuje **Vjačeslav Ivanov**, který v současné době působí jako pedagog v Pražském komorním baletu Pavla Šmoka. Přihlášky zájemců na adrese: Věra Veselá - Studio Popbalet, Parnská 390, 109 00 Praha 10, tel.: 02-7863759, tel-fax.: 02-7863689.
- ☛ Satelitní program MUZZIK, sledovatelný v celé Evropě i okolí, bohužel pro normálního českého diváka zakódovaný, vysílal 8. dubna a 10. dubna hodinový balet s názvem „Castye“ (hudba I.Stravinskij), choreografie Pavel Šmok, 1980.

TANEČNÍ ROZHLEDY

ELEKTRO
Syhra

Sponzorem
tohoto čísla
Tanečních rozhledů je
ELEKTRO SYCHRA
spol. s r. o.
Ústí nad Orlicí

Otevřeno i pro vás!!!

Dokumentační centrum Tance Praha bude otevřeno pro veřejnost každý týden ve čtvrtek od 11⁰⁰ do 15⁰⁰ v prostorách Tance Praha, Jirsíkova 4, 186 00 Praha 8, tel.: 02-24817886, 02-24813899, fax.: 02-2319576.

E-mail: marta@tanecpha.cz

S dotazy a rezervacemi se obraťte na Martu Lajnerovou (po předchozí domluvě je možné zajistit i jiný termín návštěvy).

K dispozici je videotéka, grantové příručky, české i zahraniční taneční periodika, knižní publikace z oboru tanec, estetika, kulturní management, aktuální informace atd...

-RZ-

Ceny Thálie '97

Nominace: balet, pantomima, současný tanec.

Pokud jste 28. března ani nebyli v Národním divadle, ani jste nekoukali na přímý přenos na ČT 1, jsme tu s informací, že:

Za ženy byly nominovány: Marika Blahoutová z Pražského komorního baletu, Hana Litterová (solistka baletu ND v Brně) a Tereza Podařilová (solistka baletu ND Praha).

Cenu Thálie '97 získala Tereza Podařilová.

Za muže byli nominováni: Jiří Horák (solist baletu ND v Brně), Jiří Pokorný (solist baletu ND v Praze) a Petr Zuska (solist baletu ND v Praze).

Cenu Thálie '97 získal Petr Zuska.

-mn-

Student herectví JAMU Brno M. Matyáš: Scénický tanec jako vzpomínky na budoucnost

Byl jsem se nedávno podívat na divadelním představení posluchačů JAMU Brno, mladí herci hráli s neobyčejným nasazením hru Jáchyma Topola Anděl. Po představení jsem se zeptal Miroslava Matyáše, posluchače 2. ročníku činoherního herectví v ateliéru Josefa Karlíka na JAMU Brno:

• *Může moderní scénický tanec něčím oslovit herce?*

„Nepochybně. My se na škole učíme, že divadlo vzniklo z tance, ze starého rituálního tance. Myslím si, že scénický tanec je jakési opětné navrácení k tomu Prvotnímu, z čeho vlastně vzešlo všechno. Určitě se nejprve tančilo a potom z toho vzešlo divadlo, přidávalo se mluvené slovo... Scénický tanec je v podstatě umělecký archetyp, proto je možná tak oblíbený, že má v sobě něco, co je v lidech zakořeněné hluboko pod kůží, už prostě věky. Scénický tanec v lidech ožívuje tyto vzpomínky na budoucnost.“

• *Je někdo ve vašem souboru, který dnes hrál, že si občas zajde na moderní tanec?*

„Já sám určitě, jinak samozřejmě holky... a kolega, co hrál Pernicu. Hlavně holky. Ale že by se tomu někdo speciálně věnoval, to ne.“

Děkuji za rozhovor.

-mn-

TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ

Pardubice 13.4.1998

Vážení redaktoři Tanečních rozhledů!

Zdravím Vás v úvodu z města perníku. Reaguji na Vaši RECENZI v Tanečních rozhledech, číslo 4/duben 1998. Nepočítám, že můj dopis Vám otisknete v některém z dalších čísel třeba pod titulem "Napsali nám"...ale i přesto jsem se Vám rozhodla napsat.

Za Váš subjektivní názor (negativní) o mé premiéře dne 1.2.1998 ve Východočeském divadle v Pardubicích Vám dlužím poděkování. Děkuji Vám i koneckonců za určitou reklamu... Při čtení Vašeho myšlela jsem že posloupného hodnocení Tanečních projektů, které jste měli možnost spolu s Vaším kolegou shlédnout mne napadá jediné vysvětlení. Recenzi Vám musel nadiktovat někdo ZCELA JINÝ, kdo neviděl ani generální celodenní zkoušku, aby se ve dvou Tanečních projektech vůbec dokázal orientovat. Nesouhlasí tedy ani posloupnost představení, uvedený název hudby k improvizaci, protagonisté, účinkující k tomu kterému Tanečnímu projektu.

Výčet našich drahých sponzorů nejste oprávněni kritizovat, protože Ti na jevišti "SVOJE MÍSTO" MUSÍ MÍT!!!! Díky nim soukromé školy existují a oni mají právo být za svou šlechetnou pomoc prezentováni na jevišti. (Státní instituce, či instituce dobře dotované toto NEŘEŠÍ!!!!).

Jediné v čem s Vámi mohu a souhlasím (i po odborné konzultaci s člověkem, kterému nesmírně důvěřuji...) je fakt, že na děkovnou improvizaci (jako výraz díky sponzorům!!!!) bylo na jevišti více tanečnic, než mělo být. Napříště budu ve volbě o počtu přísnější.

Děkuji Vám za nové poznatky, rady. Při čtení Vaší RECENZE ale - nezlobte se - se mi nedostalo zasvěcené odbornosti posouzení. Popisujete pouze "něco", co se tak ani nekonalo z faktického pohledu... Vašeho uznání nad mým tanečním umem si vážím, děkuji!

Přeji Vám všem mnoho tvůrčích úspěchů a zase někdy nashledanou v hledišti divadel se bude s Vámi těšit (A NA OTISKNUTÍ TOHOTO LISTU)

Helena Machová
HELENA MACHOVÁ
ředitel a choreograf
PRVNÍ TANEČNÍ ŠKOLY a
TANEČNÍHO DIVADLA

PRVNÍ SOUKROMÁ TANEČNÍ ŠKOLA S AMERICKOU TECHNIKOU
MODERN DANCE MARTHA GRAHAM V ČESKÉ REPUBLICE

Faksimile dopisu

Tanec Praha '98

X. ročník Mezinárodního festivalu soudobé taneční tvorby
a pohybového divadla TANEC PRAHA '98

- 17.6. Anomalie (Francie)
"Le Cri du Chaméléon"
- 18. - 19.6. Pilottantz (Rakousko)
"Things from Above"
- 20. - 21.6. Wendy Houstoun (Velká Británie)
"Daunted"
- 22.6. Česká tvorba
- 23. - 24.6. Twyla Tharp (USA)
"Tharp !"
- 24. - 25.6. Alias (Švýcarsko)
"Création 98"
- 25.6. Česká tvorba
- 26. - 27.6. Anna Huber (SRN-CH)
"In Between Spaces" & "Brief Letters"
- 27. - 28.6. Deborah Colker (Brazílie)
"Vulcao"
- 29. - 30.6. Holy Body Tattoo Dance (Kanada)
"Our Brief Eternity"
- 1. - 2.7. Taipei Dance Circle (Taiwan)
"Oil Painting"
- 16.6. - 29.6. Česká tvorba na Staroměstském náměstí
(scéna pod širým nebem)

Změna programu vyhrazena.

Převzato z INTERNETU (<http://www.tanecpha.cz>)

Přišlo nám psaní

Vážení redaktoři Tanečních rozhledů!

Zdravím Vás v úvodu z města perníku. Reaguji na vaši RECENZI v Tanečních rozhledech, číslo 4/duben 1998. Nepočítám, že můj dopis Vám otisknete v některém z dalších čísel třeba pod titulem „Napsali nám“... ale i přesto jsem se Vám rozhodla napsat.

Za Váš subjektivní názor (negativní) o mé premiéře dne 1.2.1998 ve Východočeském divadle v Pardubicích Vám dlužím poděkování. Děkuji Vám i koneckonců za určitou reklamu... Při čtení Vašeho myšlela jsem že posloupného hodnocení Tanečních projektů, které jste měli možnost spolu s Vaším kolegou shlédnout, mne napadá jediné vysvětlení. Recenzi Vám musel nadiktovat někdo ZCELA JINÝ, kdo neviděl ani generální celodenní zkoušku, aby se ve dvou Tanečních projektech vůbec dokázal orientovat. Nesouhlasí tedy ani posloupnost představení, uvedený název hudby k improvizaci, protagonisté, účinkující k tomu kterému Tanečnímu projektu.

Výčet našich drahých sponzorů nejste oprávněni kritizovat, protože Ti na jevišti „SVOJE MÍSTO“ MUSÍ MÍT!!!! Díky nim soukromé školy existují a oni mají právo být za svou šlechetnou pomoc prezentováni na jevišti. (Státní instituce, či instituce dobře dotované toto NEŘEŠÍ!!!!).

Jediné v čem s Vámi mohu a souhlasím (i po odborné konzultaci s člověkem, kterému nesmírně důvěřuji...) je fakt, že na děkovnou improvizaci (jako výraz díky sponzorům!!!!) bylo na jevišti více tanečnic, než mělo být. Napříště budu ve volbě o počtu přísnější. Děkuji Vám za nové poznatky, rady. Při čtení Vaší RECENZE ale - nezlobte se - se mi nedostalo zasvěcené odbornosti posouzení.

Popisujete pouze „něco“, co se tak ani nekonalo z faktického pohledu... Vašeho uznání nad mým tanečním umem si vážím, děkuji!

Přeji Vám všem mnoho tvůrčích úspěchů a zase někdy nashledanou v hledišti divadel se bude s Vámi těšit (A NA OTISKNUTÍ TOHOTO LISTU)

Helena Machová

ředitel a choreograf

PRVNÍ TANEČNÍ ŠKOLY a TANEČNÍHO DIVADLA

otisknuto beze změn

Pozn. redakce: Paní Heleně Machové děkujeme za její dopis, který otiskujeme, protože Taneční rozhledy jsou tu pro čtenáře, tvůrce, tanečnický a pro všechny ostatní... Samozřejmě za svojí recenzí stojíme, diskutovat nad recenzí a odpovědi na ni však dále nehodláme, protože to by jsme si psali asi ještě o Vánocích.

Z generální celodenní zkoušky na představení paní Machové

Foto: BoD

Holandská pohádka aneb Ohlédnutí za holandským tanečním festivalem Dancers Tale 1998

Za devatero kopci a devatero řekami (já myslím, že všeho je určitě víc), leží země větrných mlýnů a vonících tulipánů. V této krásné zemi je město, které se jmenuje Haag. A v Haagu je malé království českého tanečního krále Jiřího Kyliána - Lucent Danstheater, kam jsme se rozhodli vyrazit na zkušenou. Ale všechno pěkně popořádku...

Vše začalo před dvěma měsíci, kdy se jakoby náhodou prohodilo, že by nebylo špatné vyrazit na zkušenou do Holandska, notabene teď, kdy v Haagu probíhá Holland Dance Festival, jehož avizovaný program nevypadal vůbec zle. Idea to byla dobrá, jenže kde vzít peníze na cestu. Obrátili jsme své studentské kapsy a určitě si dovedete představit, co z nich vypadlo!

Ale co by to bylo za pohádku bez kouzelného dědečka. Tím naším dědečkem nebyl nikdo jiný než nestor naší baletní kritiky Vladimír Vašut, jehož zásluhou jsme do Holandska odjeli, všechno viděli a vrátili se i o trošičku chytrější a zkušenější. Tímto mu znovu strašně moc děkuji.

A tak jsme po nezbytných formalitách vyrazili. Bylo nás celkem pět. Antonín Schneider, Jakub Červenka, Hana Barochová, Kateřina Réblová a já. Úlohy v našem týmu jsme měli jasně rozdělené. Tonda - řízení vozu a ochranná ruka nad námi zelenáči (v Holandsku zná skoro každý kámen a přesně ví, jak se chovat, když vám třeba zcela náhodou odtáhne vůz uprostřed představení), Jakub - intelektuální mozek naší výpravy a jediný člověk, který byl schopen udělat rozhovor s ředitelem festivalu Samuelem Wurstenem (mimochoodem v italštině), Hanka - živý kapesní průvodce po holandských památkách a naprosto neotřesitelný zastánce myšlenky, že když nic jiného, tak musíme vidět alespoň všechny historicky důležitá místa a budovy, Kateřina - jediná vyzrálá a seriózní osoba, což byla neocenitelná skutečnost, zvláště v pozdních nočních hodinách nad sklenkou dobrého vína, a nakonec já - a o mě raději nechtějte nic vědět, protože zcela stačí, že píši tento článek.

Nasedli jsme do Renaulta 19 a vyrazili směr Haag. V přeplněném kufru se tísnily večerní šaty mezi termoskami a uherákem. Tachometr se pomalu vyšplhal na 140 km/hod a Tonda se stal po následujících devět hodin naprosto neomylným mechanismem, který snad ani nepotřeboval odpočívat. Jakub převzal roli navigátora, kdyby jsme se náhodou ztratili a holky mě zahřívaly na zadním sedadle, až jsem chvílemi nevěděl, kam to vůbec jedeme. Za českými hranicemi dal Tonda cihlu na plyn a sundal ji až v Holandsku, takže jsme byli v Haagu v přesně domluvenou hodinu a všechno klaplo, tak jak mělo. Jen já jsem dostal hned na úvod malý šok, v momentě, když mě Tonda konečně přesvědčil, že to divadlo, u kterého stojíme, je skutečně Jiřího Kyliána a hraje se v něm pouze taneční představení. Ono je totiž něco jiného o tom slyšet a něco jiného všechno vidět na vlastní oči.

Vyřídili jsme, co jsme potřebovali a vyrazili do hotelu, jelikož večer nás čekalo první představení. Má první starost byla, kde je sprcha a jestli jsem náhodou v Praze nezapomněl holení, protože uznejte sami - vstoupit do svatostánku tanečního umění neupraven! Rychle jsem se převlékl na do zmuchlaného saka (ti chytrější si vzali cestovní vaky na oblek, jen já

starej trempík samozřejmě ne) a tím začal náš osmidenní kolotoč tréninků, rozhovorů, představení a samozřejmě dalších všemožných zážitků.

Lucent Danstheater

Divadlo Jiřího Kyliána je něco, co pro nás jako taneční fandky znamená asi to samé jako pro židy Zeď nářků. Je to taková malá taneční synagoga, do které vejdete a máte pocit, že jste v tanečním ráji. Budova byla postavena někdy v osmdesátých letech a soustředí se v ní všechny tři Kyliánovy taneční soubory NDT 1, 2, a 3. Pro nezasvěcené se jedná o tři samostatné taneční company, z nichž každá je jednotným celkem s vlastním repertoárem a tanečníky. Jak už číslování napovídá 1 je hlavní soubor s 32 tanečníky, dvojka je pro mladé interprety a skládá se ze 16 tanečníků a tanečnic a také je jakousi přípravnou stanicí pro vstup do NDT 1. No a trojka je pro vysloužilé borce jevištních prken, kteří se zkrátka nedokážou s tancováním rozloučit. A možná, že ani nechtějí.

Všichni dohromady trénují a vystupují v tomto divadle. Dále je tu kompletní zázemí i organizační zabezpečení. Taneční studia, masážní místnost s doktorem, zcela k dispozici všem tanečníkům, restaurace, šatny, sprchy, atd., atd. No a pakliže si chcete zrelaxovat, můžete navštívit ještě saunu nebo si skočit do bazénu.

Po pravdě řečeno v momentě, kdy jsem vstoupil do této budovy, byl jsem tak trošku mimo. Měl jsem pocit, že vidím splněný sen snad každého tanečníka nebo choreografa. Vždyť jak často slyšíme: „Mít tak vlastní divadlo, to by se to pracovalo.“ Přesně to má Jiří Kylián v Haagu. Ale aby náhodou někdo nezáviděl - za vším je obrovská dřina a obětavost pro kumšt. Nic víc nic méně. Jen tvrdá a určitě nádherná práce.

NDT 1

Naším prvním představením byl premiérový večer Nederlands Dans Theater 1. Večer byl složen z choreografií Paula Lightfoota, Nacho Duata a Johana Ingera. Mimochoodem všichni tito borci jsou odkojeni právě Jiřím Kyliánem. Tančilo se na hudbu reprodukovanou i živou. Tančilo se moderně a originálně. Tančilo se tak, že jsem zapomněl na svět venku a cítil se, jak bych si vždycky přál, když navštívím taneční představení. Všechny choreografie byly pojaty v moderním duchu. Zajímavé rekvizity, neotřelé pohybové nápady, kompozice a samozřejmě i využití jevištního prostoru s intenzitou, kdy najednou nevíte, kam se dřív podívat, protože na jedné straně jeviště se děje něco úplně jiného než na straně druhé. Výborní tanečníci. Popisovat, jak tito lidé tančí, by byla ztráta času. Kdo měl možnost vidět v Praze při oslavě narozenin Pavla Šmoka tanečníka Jormu Elo, ví o čem mluvím.

Všichni se pohybují naprosto přirozeně. Vše je lehké, duety přesné a pohybově naprosto geniálně svázané, jevištní vystupování každého tanečníka je přímo pastvou pro oči. Navíc jsem možná konečně pochopil, co slovo „moderní“ choreografie znamená. Totiž skutečnost, že i v moderních věcech se dá opravdu tančit a ne jen používat hromadu jevištních nesmyslů k vyjádření čehosi, o čem divák nemá ani páru. A tak jsem si uvědomil, že to, co máme možnost vidět u nás doma z moderních tanečních počínů, je až na pár vzácných výjimek trošku mimo mísu. Myslím, že máme co dohánět. Možná se vám zdá, že přeháním, nebo že jsem se nechal citově strhnout. Snad máte pravdu, ale jedno je jisté - heslo v holandském programu, že NDT 1 je souborem nejlepších světových tanečníků nelze a já se o tom přesvědčil na vlastní oči.

Skvělé mimochoodem je, že v tomto souboru tančí i náš absolvent pražské konzervatoře Václav Kuneš, což je výbornou vizitkou naší taneční školy a já tak stoprocentně vím, že co dělají oni, můžeme my také.

První probuzení

První ráno v Haagu byla prostě paráda. Křik racků (bydleli jsme asi deset minut od pláže), vůně moře ve větru a dokonalá snídaně od našich holandských hostitelů. Takže najíst, napít a hurá na trénink NDT do divadla. Trocha zmatků v tramvaji, kdy jsme nevěděli, jak se strká lístek do značkovace, ovšem díky duchapřítomnosti a bezchybné instruktáži Jakuba jsme všechno hladce zvládli a po zbytek pobytu se naprosto neobávali revizorů. Dorazili jsme do divadla a vpadli na sál, kde už NDT 2 zkoušelo Kyliánovy Písně potulného tovaryše G. Mahlera.

Krásná práce a krásní tanečníci. Kluci i holky. Seděli jsme a ani nedutali, jen obdivovali jak choreografii, tak i taneční schopnosti všech na sále. Pro zajímavost každá choreografie má několik obsazení, takže při projížděnce na sále tu samou věc jedou všichni pěkně po sobě. Viděli jsme

Lucent Danstheater, kde působí Jiří Kylián

Foto: Aleš Cigánek

tak skoro každého téměř v každé roli. Asi po hodině jsme odešli a šli se trochu projít po městě, aby jsme si ho trochu obšlápli a dostali ho tak do našich orientačních plánů pro pozdější „downtown“ akce. Takže jsme v podstatě ještě týž den proběhli skoro všechno důležité v Haagu. Kateřina se trochu ztrácela díky naprosté neorientaci (alespoň to o sobě tvrdí), o čemž pochybuji, protože jednou určila směr tak dokonale, že zbořila celé mé ego, vystavěné právě na mém bezchybném orientačním smyslu, špatně jsem chtěl jít pro změnu zase já. Hanka určovala pořadí jednotlivých pamětihodností a Jakub vše odborně komentoval ze své chytré knížky o Holandsku, kterou si přivezl z Prahy. No a já jsem všechno okoukával, něco fotil a zvolna pokuřoval, jelikož všechny důležité funkce již byly rozebrány.

Tanztheater der Komischen Oper Berlin

Vystoupení Berlňanů bylo malinko něco jiného než NDT. Abych to co nejlépe přiblížil - představte si skvěle technicky připravené tanečnický, jak tančí na směsici živě reprodukováné hudby plné skřeků a výkřiků, připomínajících řádění rockových mágů, choreografii, která je jakýmsi pokusem o moderní a tzv. „in“ styl, jenž je ovšem naprosto ledově studený a strohý. Tak asi nějak to vypadalo. Ovšem i přesto je to zkušenost k nezaplacení. Ostatně i v tomto díle bylo několik světlých okamžiků, kdy se například tančilo na rytmus stepujícího zpěváka. Nicméně v momentě, kdy je na jevišti scéna znásilnění, v níž se později moment znásilnění dostává do zcela opačné polohy, kdy před ženou všichni muži utíkají, jsem měl opravdu chuť to vzdát. Inu německá moderna není nic moc. Samozřejmě, že v tomto případě se jedná o můj osobitý vkus, ale i tak - o choreografii, kde je tanečních nápadů a pohybových i výrazových nuancí jak safránu, se jen těžko dá napsat něco více pozitivního. Takže tentokrát mě Jan Linkens se svými Nuevas Crizes zklamal. Ovšem tanečníci byli stejně jako v případě NDT perfektní. To tedy ano.

Neplánovaný výlet

Ten večer jsme na představení byli pouze ve čtyřech, protože Tonda Schneider se rozhodl, že se zajede podívat na vystoupení NDT 2 do nedalekého Utrechtu, což my jsme samozřejmě kvůli Berlňanům odřekli. Nicméně po úžasných Tondových zážitcích bylo zcela jednohlasně rozhodnuto, že to samé musíme vidět taky. Slovo dalo slovo a po dohodě s NDT 2 jsme společně s nimi vyrazili druhý den do nedalekého Dortrechtu, aby jsme shlédli, co jsme svým pozdějším příjezdem na festival propásali.

NDT 2 nebo jednička?

Psal jsem, že vystoupení NDT 1 bylo super, ale to, co jsme viděli v Dortrechtu bylo snad ještě lepší. Choreografie Hans van Manena, Paula Lightfoota a Patricka Delcroix byly prostě perfektní. Večer otevíral Patric Delcroix.

Jeho choreografie je pohoda sama. Záměrně používám tohoto slova, jelikož je asi nejpřesnější pro vyjádření atmosféry celého díla. Máte pocit, že se díváte na něco, co se děje a odehrává možná v trávě, možná v nějakém imaginárním světě, nebo dost možná někde na obyčejné louce. Tančí všichni tanečníci dohromady nebo každý zvlášť. Objevují se dueta a nakonec jedno zamilované, které je i vyvrcholením celého dílka. Co vás však naprosto strhne je neotřelý pohybový rejstřík a paleta choreografických nápadů Patricka Delcroix. Je to něco mezi tancem, skotačením a vrcholnou pohybovou a gymnastickou estetikou. Moc fajn.

Naopak Hans van Manen je naprosto z jiného soudku. Preciznost, čistota linií klasické taneční estetiky, ovšem podaná v maximální interpretační kvalitě. A to, co předvádějí kluci v choreografii „Solo“ bych vám skutečně přál vidět. Protože taková přehlídka technické taneční ekvilibristiky se hned tak nevidí. Alespoň ne v takové kvalitě.

A na závěr zase kousek od Paula Lightfoota. Tentokrát něco opravdu z jiné planety. Na scénu se postupně dostává několik tanečnicků v bílé pokožkové kamufláži, takže vypadají jako staré sochy. Ovšem co začnou provádět, už tak staře nepůsobí. Vkusná a nápaditá věc, v níž se choreografovi podařilo excelentně spojit tanec s hudbou. Z počátku jste trošičku vyděšení, ale nakonec se můžete utleskat.

Na zpáteční cestě jsme v autobuse vytvořili českou komunitu, jelikož v NDT 2 tančí naše tanečnice Nataša Novotná, která je z Ostravy a do NDT se dostala jen díky svému umění a také skutečnosti, že byla, jak sama říká, na správném místě ve správnou dobu. Vesele jsme se bavili a ověřili si, že české vtipy nemusí pobavit každého, zvláště ne dívky z Austrálie. Prostě náš humor je opravdu hodně osobitý. I když pravdou je, že některým vtípům se musí smát každý a je jedno, jste-li ze Sydney nebo od Sušice.

Batsheva Ensemble

Kdyby se mě někdo zeptal, co se mi v Holandsku líbilo nejvíc a co mě i nejvíc překvapilo, asi bych neváhal a odpověděl, že právě Batsheva.

Holandská architektura má pro turisty své kouzlo

Foto: Aleš Cigánek

Aleš Cigánek se svými kolegyněmi ve chvíli odpočinku

Foto: archiv Aleše Cigánka

Batsheva Dance Company jsou (pozor!) dvě, což jsem i já do nedávna nevěděl a tudíž si odporně laicky myslel, že jdu na představení právě té Batshevy, která měla vystoupit i u nás v Praze, ale bohužel se tak nestalo. Ovšem chyba lávky. Ona totiž existuje i Batsheva Ensemble / The Junior Company a jak by řekla Hanka Barochová: „Tedy přátelé, to je bomba.“ A ona to skutečně bomba byla.

Uměleckým šéfem je veleslavný Ohad Naharin. Soubor byl založen v roce 1990, aby připravoval mladé tanečnický na jejich budoucí profesionální dráhu. Soubor pracuje jak s Ohadem Naharinem, tak i s mladými choreografy v Izraeli. Co tanečník, to individualita. Když jsem je všechny viděl na sále při hodině klasiky, mylně jsem se domníval, že nebudou nic moc, ale po roztazení opony při jejich odpoledním představení jsem rychle změnil názor. Znovu jsem si tak potvrdil, že se nevyplácí kohokoli soudit dle prvního dojmu. I vy to nikdy nedělejte.

Batsheva měla na programu představení Ohada Naharina, které normálně

hraje i v Izraeli jako vystoupení pro školy. U vchodu do sálu vás stiskem ruky přivítá dívka v pánském obleku s kloboukem na hlavě (mimo jiné moc pěkná dívka) a pak to začne. Tvrdý rytmus bubeníka, který hraje přímo na jevišti. Strhující taneční výkon na židlích, židovské písně, seznamující tanec kluka a dívky se sexuálníím podtextem, vysvětlující vše o našich pohlavích způsobem, který zastíňuje tu nejlepší hodinu sexuální a erotické výchovy. Dokonalá pasáž se spoluprácí hlediště, osobitě představování jednotlivých tanečníků. Úžasný nápad s prázdnými umělohmotnými flaškami do nápojových automatů, na které pak všichni bubnují způsobem, který by zahanbil leckterého indiánského šamana a nakonec vrchol ve strhujícím sólu tanečnicka a bubeníka. Popadáte dech a nevíte, zda se vám to jenom nezdá. Samozřejmě, že akcí, pohybů, nápadů, situací je v celé choreografii nepočítaně a psát o všech by vydalo na samostatný článek, ale tyto postřehy jsou alespoň to základní z toho, co jsem zažil na Batshevě. Na večerní představení jsme šli znova, protože jsme se chtěli přesvědčit, jestli se nám to jenom nezdálo.

Compania Nacional de Danza

V roce 1990 se kormidelního vesla u tohoto souboru chopil tanečník NDT Nacho Duato a za sedm let dovedl tento soubor k výkonům, které si zasluhují světového uznání a respektu. Původně klasicky repertoárově orientovaný soubor se začal věnovat práci na moderních choreografiích a mladý Nacho Duato mu začal vtiskávat podobu, na níž byl zvyklý z Haagu. A tak se stalo, že je tato company v současné době repertoárově srovnatelná s NDT a její vystoupení jsou i podobným uměleckým zážitkem. A Duatovu choreografickou práci můžete obdivovat jak v Haagu, tak ve Španělsku. Navíc je tento mladý choreograf odkojen svým učitelem a vzorem Jiřím Kyliánem, což je více než znát a zároveň je to jen ku prospěchu věci, protože až se za několik let bude mluvit o tomto choreografovi jako o světové hvězdě první velikosti, tak si vzpomenu právě na tento článek. Sám Nacho Duato oficiálně skončil svou kariéru tanečnicka, ovšem tančí dál. A já doufám, že mu to vydrží co nejdéle.

Celé představení bylo přehlídkou tance v té nejčistší podobě. Nápad, vtip, spád, mystičnost, originalita. Tak by se dala co nejjednodušeji charakterizovat Duatova práce. Tančí se pod vodopádem i před plameny ohňů. Tančí se pro radost z pohybu. Navíc technická úroveň tanečníků je opět naprosto bezchybná, takže kdyby jste se snažili hledat na nich chyby nejen že neuspějete, ale navíc vám unikne mnoho detailů z celé choreografie, kterých je právě v tomto večeru více než dost. A všechny tři části byly výborné.

A Dancer's Tale

Poslední představení před naším odjezdem do Prahy bylo o něčem jiném než všechna předcházející. Celý večer byl složen ze čtyř na sobě nezávislých kousků. První bylo vystoupení Sarah Chase s její vlastní choreografií. Sarah vám vypráví příběh o své babičce, která si přála vidět svou vnučku tančit. Dojemná story a zvláštní pojetí tance. Sarah se pohybuje a při tom píše rukou do vzduchu jakýsi text, který je však naprosto nečitelný. Tančí na reprodukovanou hudbu a nakonec dopoví svůj příběh o babičce. A to je celé. Huh. Kdo ví, co si má myslet, je génius.

Druhé bylo vystoupení José Navase v choreografii Bill T. Jonese, jehož soubor jsme měli možnost vidět i v Praze na jednom z minulých ročníků Tance Praha. Celou dobu tančí zády k publiku. No, někdo má rád holky, jiný vdolky, ale tohle mít nemusím. A to i tehdy, když je výkon tanečnicka pravděpodobně bezchybný.

Po přestávce ještě vystoupila Regina van Berkei se svým choreograficko-lyricko-dramatickozáhadným sdělením a nakonec jsme si dali trošku konverzace s Michaelem Schumacherem (pozor nejedná se o pilota F1) a Viktorem Garciou, vedené v monotónním stylu pozdravu „Good Evening“. A byl konec.

Možná, že už jsem těch představení měl dost, možná, že jsem byl unaven a dost možná jsem se už viděl v autě. Zkrátka z tohoto večera jsem si nic neodnesl. Pouze ve mně zůstal pocit, že i tímto způsobem se dá dělat moderní taneční představení a někomu se může i nemusí líbit. Osobně si však myslím, že dělat taneční a pohybové produkce s podtextem - záleží na tobě diváku, co si z toho vezmeš - je zbytečné a lidově řečeno o ničem. Někomu se to líbí, ale mně moc ne. A nebo je to pouze můj problém, že jsem se ještě nedostal v myšlení tak daleko, abych byl schopný tyto produkce přijímat bez mrknutí oka a mít ve všem hned jasno.

Skončilo představení, nasedli jsme do auta a vyrazili do Prahy. Všechno, co jsme viděli, je tou nejdokonalejší zkušeností a upřímně bych ji přál každému, kdo dělá něco podobného jako my. Ať už jako tanečník, choreograf, nebo kritik. Samozřejmě, že těch zážitků bylo víc a víc, výletem do marihuanového města Amsterdamu počínaje a mořským muzeem či projíždkou na kolech po pláži konče. Mohl bych psát i o tom, že nej-

pilnějším členem naší výpravy byl pochopitelně Tonda Schneider, který, zatímco jsme se projížděli na kolech, či dělali jiné činnosti s tancem nesouvisející, pracoval a pracoval a zařizoval. Lepšího manažera si pražské Taneční centrum snad ani nemůže přát. Také jsme prošli kdejakou kavárnu, byly tam a zase tady a viděli i představení petrohradského baletu Borise Eifmana. Ovšem to by bylo povídání na další článek, takže víc možná někdy přistě.

Aleš Cigánek

Splendid isolation

Není to dlouho, co severočeská příloha MF Dnes otiskla informaci o tom, že je dost dobře možné, že Divadlo F.X. Šaldy v Liberci nedostane v tomto roce z městského rozpočtu takové množství peněz jako v roce loňském. Ředitel divadla na to poznamenal, že jako první by to odnesl místní balet. Jak je dobrým zvykem našeho tisku, byl článek doplněn i minianketou s názory obyvatel města, z nichž jeden vskutku stojí za zmínku: „...dělej dobře, ať ty prachy daj radši fotbalistům, dyť na ně chodí víc lidí!“ Řekl bych, že v tuto chvíli se mnozí čtenáři tohoto kvalitního listu zhnuseně otřásli jako ten Měsíčan, jemuž pan Brouček při jednom ze svých výletů nabídl buřtu a počastovali toho bodrého muže výrazy jako primitiv, buran nebo debil. Ale co když má pravdu? Cožpak to není logické - čím populárnější, tím podporovanější. Cožpak by měl tento obyčejný občan ze svých daní podporovat nějaké divadlo, kam se za svůj život dostal jednou nebo dvakrát, to když tam hostoval Bartoška a manželka ho tam zavekla. Cožpak tam ještě najde cestu mladý muž, kterého uvaděčka seřvala za to, že má džíny a žvýkačku! Cožpak tam zabloudí mladá dívka, která se v Bravu dočte jen o tom, co rád snídá sex-symbol Hůlka z muzikálu Drákula?

Nemá smysl nadávat tomu muži, který má svou nezpochybnitelnou pravdu. Je třeba přemýšlet, jak z toho ven. Nesmíme sedět na zadku a čekat, že divák přijde sám. Je nutno jít za ním, vnučovat se do poštovních schránek a médií. Nestylizovat se alibisticky do role nepochopených umělců. Neztrácet kontakt. Jinak se nám může přihodit to, co fotbalové Anglii v roce 1950. Tato fotbalová kolébka byla tak nezvratně přesvědčena o kvalitách svých fotbalistů, že když se v roce 1930 konalo první mistrovství světa, odmítla tam vyslat své mužstvo se vzkazem, že se jim stejně nikdo nevyrovná. Tak činila i po další léta, až v roce 1950 se rozhodla, že to tomu troufalému světu ukáže. Hádejte, jak to dopadlo? Hrdá Anglie prohrála s naprostými outsidersy z USA a jela domů s nebetyčnou ostudou.

Poučení je jasné, kdo zaváhá nežere, takže nezbyvá než about zatraceně rychlé kecky, neboť na proslulou pomalost našich fotbalistů nelze spoléhat věčně. Nezapomeňte, že odběratelů deníku Sport je zatím stále více než předplatitelů *Tanečních rozhledů*.

(Pokud nevíte, co to znamená splendid isolation, cítěte se jako divák uměleckého díla, který nerozumí jeho ná-
zvů.)

Libor Tampier

Obsah

Květen - měsíc tolerance!	3
Škola, kde tančí i králíci	4
Naše pozvánka	4
V příštím čísle přineseme	4
Srdce a radosti ANTARES	5
Znáte Zuzanu Zahradníkovou a Lukáše Slavic- kého?	7
Řekli po představení	8
Co připravuje TK Praha na květen a červen	10
Recenze, recenze, recenze	10
Tančící svět	11
Víte o tom?	12
Otevřeno i pro vás!!!	13
Ceny Thálie '97	13
Student herectví JAMU Brno M. Matyáš: Scé- nický tanec jako vzpomínky na budoucnost	13
Tanec Praha '98	14
Přišlo nám psaní	14
Holandská pohádka aneb Ohlédnutí za holandským tanečním festivalem Dancers Tale 1998	15
Splendid isolation	17
!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!	18

TANEČNÍ ROZHLEDY

Vydavatel: Bohumír Džubej - BoD

Redakce:

šéfredaktor - Miroslav Němec

Adresa redakce:

Miroslav Němec, Havlíčkova 120, 562 01 Ústí
nad Orlicí, tel.: (0465)525087, 524352

Adresa vydavatele:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131,
P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.:
(0465)524352, mobil: 0602 416 913,
E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Ročně vychází 11 čísel

Cena výtisku 25,-Kč

Cena výtisku při předplatném 20,-Kč

Celoroční předplatné 220,-Kč

Objednávky, předplatné a inzerce:

Bohumír Džubej - BoD, Mírové náměstí 131,
P.O.Box 47, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.:
(0465)524352, mobil: 0602 416 913,
E-mail: bod@uo.fairnet.cz

Za původnost a správnost příspěvků odpovídá
autor (platí i pro inzerci).

Redakce *TANEČNÍCH ROZHLEDŮ* se nemusí
vždy ztotožňovat se všemi zveřejněnými názory
a příspěvky. Ty příspěvky, u kterých chybí pod-
pis a adresa (abychom se eventuálně mohli s
písařem spojit), uveřejněny nebudou.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Přetisk informací jen se svolením redakce.

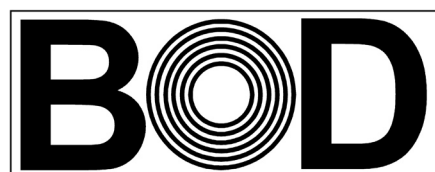
Tisk:

Tiskárna GRANTIS, Smetanova 510, 562 01
Ústí nad Orlicí, tel./fax:(0465)525741

Podávání novinových zásilek povoleno ČP,
s.p. - OZ Východní Čechy č.j.: P/2-5759/97
ze dne 22.8.1997

ISSN 1211-8494, MK ČR 7779

© Bohumír Džubej - BoD

svatební oznámení, barevné prospekty ...

TISKÁRNA GRANTIS

Smetanova 510, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.+Fax: 0465 - 525741

TISKOVINY
V KRÁTKÝCH
TERMÍNECH
dopisní papíry,
hospodářské tiskopisy,
reklamní letáky,
vizitky, brožury, knihy,

NA DOVOLENOU I ZÁJEZDY VŠEHO DRUHU
U NÁS DOMA I PO CELEM SVĚTĚ
S AUTOBUSOVOU DOPRAVOU

LUBOMÍR ZÁRECKÝ

Pod lesem 253, 562 01 Ústí nad Orlicí

Tel.: 0465 - 523974

LABORATORNÍ ZPRACOVÁNÍ
FOTOGRAFIÍ
PRO NÁŠ ČASOPIS PROVÁDÍ
FOTO IRENA
Smetanova 615, 562 01 Ústí nad Orlicí
Tel.: 0465 - 526295

**FOTO
IRENA**

SOUKROMÁ INZERCE

Toto místo je vyhrazeno pro soukromou inzerci. Sháníte hudbu, látky na kostýmy, někde jste něco ztratili? Nebo naopak něco nabízíte, či jste něco našli?

Ceny soukromé inzerce jsou následující: 1. řádek 30,-Kč, každý další 10,-Kč. Inzerát bude otištěn po zaplacení zaslané složenky.

Uveřejňujeme pouze inzeráty v souladu s platnými právními předpisy a s úplnou adresou inzerenta. Inzeráty pod značkou neotiskujeme.

Inzeráty zasílejte na adresu vydavatele uvedenou vlevo v tiráži.

!!! VÝHODY PŘEDPLATNÉHO !!!

Nabízíme Vám velmi výhodné předplatitelské slevy.

Cena jednoho výtisku zakoupeného v běžném prodeji
je 25,-Kč.

Při celoročním předplatném ušetříte na jednom výtisku
5,-Kč a ušetříte tak peníze za více než dvě čísla!!!

Cena jednoho předplaceného výtisku je pouze 20,-Kč!

Stačí **čitelně** vyplnit objednávací lístek a zaslat jej na
adresu vydavatele.

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA - NEVYSTŘIHUJTE - KOPÍRUJTE

Objednávám předplatné časopisu *TANEČNÍ ROZHLEDY*
od nejbližšího možného čísla za cenu 20,-Kč za číslo.

Příjmení a jméno předplatitele :

Ulice a číslo popisné..... :

PSČ a město..... :

Předplatné uhradím : ☐ složenkou

☐ fakturou

Datum a podpis (razítko) :

UŽ VÁS NEBAVÍ PŘI PŘEDSTAVENÍ MĚNIT JEDNU KAZETU ZA DRUHOU?
HLEDÁJÍ SE VÁM ŠPATNĚ ZAČÁTKY NAHRÁVEK?
ŘEŠENÍM JE VLASTNÍ CD!

ZAJISTÍME PRO VÁS KUSOVOU I MALOSÉRIOVOU VÝROBU ZA VELMI PŘIJATELNÉ CENY!

Podklady pro výrobu CD mohou být NA:

MAGNETOFONOVÝCH KAZETÁCH, MAGNETOFONOVÝCH PÁSCÍCH, ORIGINÁLNÍCH CD NEBO NA MD.

MŮŽEME PRO VAŠE CHOREOGRAFIE ZAJISTIT I SESTŘÍH A MIXÁŽ NAHRÁVEK.

PROVÁDÍME TAKÉ ŽIVÉ NAHRÁVKY.

To vše digitální technologií!

KONTAKTUJTE:

Bohumír Džubej - BoD

MÍROVÉ NÁMĚSTÍ 131, P.O.Box 47

562 01 Ústí nad Orlicí

Tel: 0465-524352, Mobil: 0602 416 913

E-mail: bod@uo.fairnet.cz

POZOR!

Pirátské kopie originálních nahrávek neděláme! Přísně dodržujeme autorský zákon! Děkujeme, že takovéto kopírování po nás nepožadujete.

Mezinárodní dílna soudobého scénického tance

1. - 7. července 1998 v Ústí nad Orlicí

Nabízíme:

- ✓ praktické taneční semináře - technika soudobého tance, kontakt, improvizace, 3-4 dvouhodinové lekce denně
- ✓ dvě speciální pohybové dílny určené pro tanečníky a choreografy s dostatečnou pohybovou zkušeností, jejichž cílem je tvořivý přístup ke zpracování tématu
- ✓ teoretické přednášky
- ✓ tři celovečerní koncerty v Roškotově divadle, v jejichž programu vystoupí soubory:
Dansgroep Duende (Holandsko),
Skupina Anny Cygan (Krakov - Polsko),
C-DANCE (Ústí nad Orlicí - ČR), Prozatím (Choceň - ČR)
(v jednání jsou další skupiny - možnost vystoupení nabízíme i Vám. V případě zájmu pošlete videozáznam představení, na podmínkách se lze dohodnout)
- ✓ Lektoři: Jiří Lössl - ČR, Jaroslav Langmaier - ČR, Grietine Molenbuur - Holandsko, Anna Cygan - Polsko, lektoři ze Slovenska v jednání
- ✓ Dílna je určena hlavně neprofesionálním umělcům
- ✓ Ubytování a stravování bude zajištěno v Domově mládeže SPŠT - čtyřlůžkové pokoje se sprchou a WC
- ✓ Účastnický poplatek: 1800,- Kč bude využit na částečné krytí nákladů na dílnu: ubytování, stravování, volný vstup na všechny semináře, koncerty a přidružené akce
- ✓ Můžete se přihlašovat již dnes na adresu: Středisko kulturních služeb, Dělnická 219, 562 01 Ústí nad Orlicí, tel.: 0465-521047, fax.: 0465-523975
- ✓ Případné dotazy zodpoví i Iva Švarcová, IPOS-ARTAMA, Křesomyslova 7, 140 16 Praha 4 - Nusle, tel.: 02-61215684 až 7, fax.: 02-61215688
- ✓ Pořádají: IPOS ARTAMA Praha, Taneční sdružení EVA Ústí nad Orlicí, Středisko kulturních služeb Ústí nad Orlicí, za finančního přispění MK ČR a Nadace Open Society Fund Praha

